

Ὁ μὴ τακτοποιηθεὶς, ἀκατάστατος, ἀπεριποίητος ἐνθ' ἄν.: Ἐχω τὸ σπῖτι μου ἀκόμη ἀδιάρμιστο Βουρλ. Τὸ νοικοκυρεῖο εἶναι ἀδιάρμιστο αὐτόθ. Οὐλα τὰ μόδιλα τὰ ῥον ἀδιάρμιστα Λήμν. Πβ. ἀδιάρτωτος.

ἀδιάρτωτος ἐπίθ. Ἰων. (Καράμπ. Σμύρν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διάρτωτος < διαρ- τώνω.

Ὁ μὴ καλῶς τοποθετημένος που, ὁ μὴ διηυθετημένος. Πβ. ἀδιάρμιστος.

ἀδιάσειστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδιάσειστους Σάμ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀδιάσειστος = ὁ μὴ διασειόμενος.

Ἀθικτος: Ἀδιάσειστου σπῖτ' (τὸ μεθ' ὅλων τῶν ἐν αὐτῷ ἐπίπλων, σκευῶν κττ.)

ἀδιασκελιστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διασκελιστός < διασκελίζω.

Ὁ μὴ διασκελισθεὶς.

ἀδιασταύρωτος ἐπίθ. Ἡπ. ἀδιασταύρουτους Ἡπ. (Χουλιαρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διασταυρώτος < διασταυρώνω.

Ἀμετάπειστος ἐνθ' ἄν.: Εἶν' ἀδιασταύρουτους οὐ κιρα- τᾶς! Χουλιαρ. Πβ. φρ. τὸν ἐσταύρωσα, μὰ δὲν πείστηκε (ιδ. σταυρώνω).

ἀδίαστος ἐπίθ. Πόντ. (Χαλδ.) ἀδίαστος Κρήτ. ἀδᾶστος Πόντ. (Τραπ.) ἀδίαστους Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνίδιαστος Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἀμαρτ. ἐπιθ. δίαστος < διάζομαι.

Ὁ μὴ διασθεὶς, ἥτοι ὁ μὴ ἐτοιμασθεὶς πρὸς ὕφανσιν ἐνθ' ἄν.: Τὸν διασίδ' τό ῥον ἀδίαστου Αἰτωλ. Ἀδᾶστον παννὶν Τραπ. || Ἄσμ.

Ἀγνεστα, ἀνίδιαστα, ῥς τὴν τέμπλια κρεμασμένα (τέμπλια = κοντός, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἀναρτοῦν διάφορα πράγ- ματα) Λεξ. Αἰν.

ἀδιάταχτος ἐπίθ. Κάρπ. Κρήτ. Κύπρ. Κῶς Παξ. ἀδάταγος Πόντ. (Σάντ.) ἀιάταχος Κάρπ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἀδιάταχτος.

1) Ὁ μὴ ἔχων τάξιν, ἀνάγωγος Κῶς. 2) Ὁ μὴ συνετισθεὶς Κρήτ.: Ἀδιάταχος θὰ μείνη ὅ,τι καὶ νὰ πάθῃ.

3) Ὁ ἄνευ διαθήκης ἀποθανών, ὁ ἀδιάθετος Κάρπ. Κύπρ. Παξ.: Ἀμα πέθανε ὁ δεῖνα ἀδιάταχος, οἱ κληρονόμοι πετάξανε τὴ γυναῖκα του ῥς τοὺς πέντε δρόμους Παξ. 4) Ὁ μὴ λαβὼν διαταγὴν τινα Πόντ. (Σάντ.)

ἀδιαφέντευτος ἐπίθ. Παξ. Χίος κ. ἄ. — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀκατάφρακτος) ἀδιαφέδευτος Νάξ. (Βόθρ. Φιλότ.) ἀδιαφέντιφτους Στερελλ. (Καλοσκοπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διαφέντευτος < διαφεντεύω. Πβ. μεσν. ἀδεφένδευτος.

1) Ἀνυπεράσπιστος, ἀπροστάτευτος Νάξ. Παξ. Στε- ρελλ. (Καλοσκοπ.) κ. ἄ.: Εἶμαι ἔρ'μη κι ἄκλερῃ κι ἀδιαφέν-

τευτῇ, ποιὸς θὰ κοιτάξῃ γιὰ μένα! Παξ. Ἐμ'νι ἀδιαφέντιφτῃ Καλοσκοπ. 2) Ὁ μὴ τακτοποιημένος, ὁ μὴ διηυθετη- μένος Χίος: Ἀδιαφέντευτες ἤφηκνε τοῖς δουλιές του.

ἀδιάφορα ἐπίρρ. Παξ. Πόντ. (Ἀμισ.) κ. ἄ. — ΓΔροσίν. Ἄγροτ. ἐπιστ. 152 ἀδᾶφορα Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδιάφορος.

1) Μετ' ἀδιαφορίας, ἄνευ ἐνδιαφέροντος Παξ. κ. ἄ. — ΓΔροσίν. ἐνθ' ἄν.: Τοῦ μίλησε ἀδιάφορα γι' αὐτὴν τὴν κουβέντα καὶ τὸν ἐκρύωσε Παξ. || Ποίημ.

Τοῦ κάκον... δειλμασμένα τοῦ ζητᾶ

μ' ἓνα γλυκὸ λογάκι θυγὸ φιλεῖα,

ἀδιάφορ' ἀποκρίνεται ἡ φωνή του.

— Ἀφησε τώρα, πάω σὲ δουλειά

ΓΔροσίν. ἐνθ' ἄν. 2) Μάτην, ἀνωφελῶς Πόντ. (Ἀμισ. Τραπ. Χαλδ.): Μὴ καλατζεύ'ς ἀδᾶφορα (καλατζεύ'ς = ὁμι- λῆς) Χαλδ.

Πβ. ἀδιαφόρετα, ἀδιαφόρευτα.

ἀδιαφόρετα ἐπίρρ. Ἀστυπ. Βιθυν. Κρήτ. Μεγίστ. Πελοπν. (Λακων.) Σύμ. Χηλ. Χίος κ. ἄ. ἀδιαφόριτα Α. Ρου- μελ. (Φιλιππούπ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Λέσβ. Μακεδ. (Σισάν.) Σάμ. ἀδιαφόρ'τα Βιθυν. (Κατιρ.) ἀδιαφοίτα Σαμοθρ. ἀδᾶφόρετα Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀδιαφόρετος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἀνωφελῶς, μάτην Βιθυν. (Κατιρ. κ. ἄ.) Κρήτ. Μακεδ. (Σισάν.) Μεγίστ. Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.) Σαμοθρ. Σύμ. Χηλ. Χίος κ. ἄ.: Ἀδιαφόρετα κοπιάζεις Λακων. Ἀδιαφόριτα τοὺν συμβουλευ'ς Μακεδ. (Σισάν.) Ἀδιαφόρ'τα πῆγαν ὅλα τὰ ἐξοδα ποῦ ῥκανε Κατιρ. Θὰ χα- θοῦμε κ' ἐμεῖς ἀδιαφόρετα Χίος Τὸ ματάειδε κι αὐτὸς ὕστερ'νά, ἀμὰ ἀδιαφόρ'τα Κατιρ. Κάτσα κι ἀδάδιξα μὴν οὔα ἀδιαφοίτα (ἐκάθισα κ' ἐπερίμενα μίαν ὥραν ἀνωφελῶς) Σαμοθρ. || Παροιμ.

Ἀδιαφόρετα πασκίζεις καὶ τοῦ κάκον πολεμῆς,
τὸ ψαράκι ποῦ ψαρεύεις δὲν εἶναι γιὰ νὰ τὸ φᾶς

(συνήθως ἐπὶ ἐραστῶν, ὧν ἡ ἐπιτυχία εἶναι ἀδύνατος, καὶ ἐπὶ ἄλλων ὁμοίων περιπτώσεων) Βιθυν. 2) Ἀτόκως

Λέσβ. Σάμ. Σύμ. κ. ἄ.: Ἀδιαφόρετα τὰ ῥωκα τὰ μαϊδιά (ἀτόκως ἔδωσα τὰ χρήματα) Σύμ. Οὐλ'ς ῥς παράδεις ῥς ἔβαζι ἀδιαφόριτα Λέσβ. β) Ἀνευ κέρδους Θράκ. (Ἀδρια- νούπ.) Σάμ. Σύμ.: Δουλεύγω ἀδιαφόρετα Σύμ. Σήμιρα που- λέμ'σα ἀδιαφόριτα (πουλέμ'σα = εἰργάσθην) Ἀδριανούπ.

Πβ. ἀδιάφορα, ἀδιαφόρευτα.

ἀδιαφόρετος ἐπίθ. ἀδιαφόρετος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) ἀδιαφόρετος Αἰγίν. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύ- ρανθ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων.) Σύμ. Χίος ἀδᾶφό- ρετος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀδιαφόριτος Μακεδ. (Θεσσαλον.) Τήν. ἀδιαφόρ'τος Βιθυν. (Κατιρ.) ἀδιαφορίτους Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἰμβρ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀδιαφορίτους Λήμν. ἀιαφόρετος Κάρπ. ἀδιαφοίτους Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *διαφορετός < δια- φορῶ. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀφόρετος.

1) Ὁ μὴ παρέχων διάφορο, ὄφελος, κέρδος, ἀνωφε- λῆς, ἄχρηστος, ἄκαρπος Αἰγίν. Βιθυν. (Κατιρ.) Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σαρεκκλ.) Κάρπ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. Πελοπν. (Λακων. Καλάβρυτ.) Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Χίος: Ἀδιαφόρετος τόπος Λακων. Λόγια ἀδιαφοίτα Ἀδριανούπ. Ἀδιαφόρετο δέντρο Χίος